

ΠΛΗΘΑΙΝΟΥΝ ΠΟΛΥ ΟΙ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΔΕΣ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΜΕ

Αναδημοσίευση μιας συνέντευξης του Φοίβου Ιωαννίδη από την Καθημερινή (23/11/03)

Σημείωση : Επέλεξα να αναδημοσιεύσω την παρακάτω συνέντευξη στο τελείωμα του βιβλίου, όχι γιατί είναι η μοναδική σχετική με το θέμα , αλλά είναι η πιο σαφής για την στάση των δημοκρατών σοσιαλιστών μπροστά στα φαινόμενα της εποχής και γιατί δίνει ένα όραμα για το μέλλον. Υπάρχουν σίγουρα και άλλες προσεγγίσεις η πολιτικές επιλογές. Αυτή όμως, μίλησε στο μυαλό και την καρδιά μου, και με εκφράζει καλύτερα.

ΔΕΝ ΔΕΧΟΜΑΙ ΝΑ ΜΕ ΕΞΟΜΟΙΩΝΟΥΝ ΜΕ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ, ΜΕ ΑΡΡΙΒΙΣΤΕΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ, ΜΕ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΕΣ ΑΛΛΩΝ, ΛΕΕΙ Ο ΦΟΙΒΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Συνέντευξη στον Δημήτρη Καπράνο.

«Και γιατί δεν θα είστε υποψήφιος; Επειδή ο αγώνας θα είναι δύσκολος;»
Το ερώτημα υπεβλήθη στον Φοίβο Ιωαννίδη από νεαρά δημοσιογράφο, που αγνοεί – όπως οι περισσότεροι εκ των διαφεντευόντων «παράθυρα» και «μαρκούτσια» – πρόσωπα και πράγματα. Αυτή και μόνον η σκηνή («Μα, είναι δυνατόν; Ξέρει το κορίτσι σε ποιόν απευθύνεται», σκέφθηκα) με οδήγησε στο να αναζητήσω τον παλαιό φίλο, τον άνθρωπο που γνώρισα μαχόμενο κατά της χούντας, τον άνθρωπο που έστειλε την πληροφόρηση στον φιλέλληνα δημοκρατικό Ολλανδό Υπουργό Εξωτερικών Βαν Ντερ Στούλ με κίνδυνο της ίδιας του της ζωής, τον φίλο και συμπαραστάτη κάθε δημοκρατικού διωκόμενου φοιτητή, τον άνθρωπο που μπήκε στην πολιτική με όνειρα και φεύγοντας τα παίρνει μαζί του, ως μοναδική «κληρονομιά» από έναν χώρο στον οποίο άλλο μετέφρασαν τα όνειρα και τον αγώνα σε «μερτσέντες», «αρμάνι», σε ευδαιμονισμό και «δε βαριέσαι, δεν πειράζει, χαλάλι μας». Τον αναζήτησα, τον βρήκα – ήταν εύκολο- και σήμερα η «Κ» φιλοξενεί τις απόψεις του.

Τι θα πει, αλήθεια, κ. Ιωαννίδη «δεν υπάρχει πια πολιτική ζωή στον τόπο»; Κι αν, όντως, δεν υπάρχει, θα ανοίξει γι' αυτήν ο δρόμος με την αποχώρησή σας;

Ανήκω σε μία γενιά που είχε οράματα. Που θεωρούσαμε τη συμμετοχή στην πολιτική υποχρέωση του κάθε πολίτη. Ο πολιτικός πρέπει να έχει μια αίσθηση αποστολής. Αποστολής, προσφοράς στο λαό και στη χώρα του. Μόνο τότε αξίζει να υφίσταται κανείς τις θυσίες που απαιτεί η πολιτική. Δυστυχώς όμως, τα τελευταία 20 χρόνια στην πολιτική και στη Βουλή εισέρχονται όλο και λιγότεροι σοβαροί και υπεύθυνοι άνθρωποι, που έχουν προηγουμένως καταξιωθεί μέσα από αγώνες και κοινωνική και επαγγελματική προσφορά.

Χαρακτηρίσατε την πολιτική «φτηνή και ταυτόχρονα πανάκριβη υπόθεση δημοσίων σχέσεων», άποψη που είχατε εκφράσει σε φίλους σας παλαιότερα. Δεν είναι λοιπόν τωρινή η απογοήτευση. Τι, όμως, «έφερε τον κόμπο στο χτένι»;

Ολοένα και περισσότεροι προέρχονται μέσα από τους κομματικούς μηχανισμούς που είναι δυστυχώς κέντρα, αν όχι διαφθοράς, πάντως εστίες και σχολές άκρατου αμοραλισμού και ιδιοτέλειας.

Με ευθύνη βέβαια κομμάτων και ηγεσιών κυρίως, δεν μετράει πια σχεδόν καθόλου το ήθος των ανθρώπων, ούτε οι πραγματικές ικανότητες και αφοσίωση στο καθήκον. Το μόνο που μοιάζει να ενδιαφέρει, είναι η εικόνα! Ζούμε σε μια εικονική πραγματικότητα, όπου π.χ. δεν μετράει πόσο συνεπής είναι στις υποχρεώσεις του ένας βουλευτής, αλλά ποια εικόνα καταφέρνει με όποιους νόμιμους η άνομους, δαπανηρούς η διαπλεκόμενους τρόπους να παρουσιάζει. Π.χ. υπάρχουν βουλευτές που, ενώ δεν έχουν ποτέ ασχοληθεί με αυτό που είναι το κύριο έργο του βουλευτή – το νομοθετικό έργο, που προϋποθέτει και μόχθο, εντούτοις εμφανίζονται από ΜΜΕ να έχουν πλούσια ..... κοινοβουλευτική δραστηριότητα.

Όλα λοιπόν πια είναι δημόσιες σχέσεις. Έχω γνωρίσει αρκετούς υψηλά ιστάμενους σε όλους τους πολιτικούς χώρους που, όταν τους ζήσεις από κοντά, μένεις άναυδος από την απαιδευσιά, τη στενοκεφαλιά και την κουτοπονηριά τους, που έχουν όμως δημιουργήσει μια εντελώς πλαστή, διαφορετική εικόνα που προβάλλεται δημόσια από χρήσιμα ..... κανάλια. Τα έχω πει πολλές φορές όλα αυτά, και στη Βουλή, όμως αυτό που ξεχείλισε το ποτήρι και που αφορά το σύνολο της πολιτικής ζωής, είναι ότι πληθαίνουν πολύ οι καραγκιόζηδες, σ' όλη τη χώρα, στην πολιτική, στη δημοσιογραφία, στους ακαδημαϊκούς κύκλους κλπ. Έτσι, με μία ανεπίτρεπτη γενίκευση, στην οποία βοηθούν πολύ κάποια ΜΜΕ, κατάντησε να μας βλέπει ο πολίτης όλους τους πολιτικούς το ίδιο. Αυτό δεν το ανέχομαι. Δεν δέχομαι να με εξομοιώνουν με απατεώνες, με αριθμιστές κάθε είδους, με κακοήθειες και ιδιοτέλειες άλλων. Φοβούμαι ότι και οι πολίτες ευθύνονται γι' αυτό διότι βολεύονται από δική τους ιδιοτέλεια να θεωρούν ότι όλοι οι πολιτικοί είμαστε ιδιοτελείς και κινούμαστε μόνον από προσωπικά κίνητρα για ίδιον όφελος. Δυστυχώς κολακεύοντας τους πολίτες, τους διδάξανε να αισθάνονται ότι έχουν μόνο δικαιώματα χωρίς υποχρεώσεις. Ενώ αυτή θα έπρεπε να είναι η πρώτη υποχρέωση του πολίτη , να ζυγίζει πολύ την ψήφο του, και να τιμά με την εμπιστοσύνη αυτούς που πραγματικά το αξίζουν, και τέτοιοι υπάρχουν σε όλες τις πολιτικές παρατάξεις, μόνο που λιγοστεύουν επικίνδυνα.

Καταγγέλλετε ότι τα δύο μεγάλα κόμματα επιδεικνύουν αδιαφορία για την απαξίωση της πολιτικής. Αυτή η αδιαφορία είναι θέμα ηγεσιών;

Δυστυχώς οι ηγεσίες των δύο μεγάλων κομμάτων, χρόνια τώρα, δεν ασχολούνται με τη Βουλή και τους βουλευτές. Αδιαφορούν για το ποιοι πράγματι λειτουργούν όπως πρέπει, με αποτέλεσμα το απογοητευτικό θέαμα των άδειων εδράνων και την απίστευτη βιομηχανία παραγωγής νόμων που ψηφίζονται, όχι όπως προβλέπει το Σύνταγμα με την παρουσία τουλάχιστον 75 βουλευτών, αλλά από δύο , τρεις ή πέντε βουλευτές.

Θεωρώ πολύ δύσκολο το να αφήσετε να ξεχαστεί μια ιστορία αγώνων και δράσης. Το ότι δεν θα είστε υποψήφιος σημαίνει και αποχή σας από την ενεργό πολιτική;

Το ότι δεν θα είμαι υποψήφιος στις προσεχείς εκλογές δεν σημαίνει φυσικά ότι θα γίνω ξαφνικά αδιάφορος για όσα συμβαίνουν σ' αυτό τον τόπο. Θα' λεγα ότι στην πολιτική είμαι από γεννησιμιού μου. Η απόφασή μου αυτή, οσοδήποτε οδυνηρή, είναι μια πράξη διαμαρτυρίας για τον ευτελισμό της πολιτικής ζωής. Αλλά πιστεύω ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι να είναι κανείς χρήσιμος και αυτή ήταν πάντα η φιλοδοξία μου. Είναι τρόπος ζωής αυτό.

Ακόμη και τώρα μιλώ συγκρατημένα γιατί σέβομαι πάντα την ιπποκράτειο διδαχή «Ωφελέειν και μη βλάπτειν». Το «μη βλάπτειν», ξέρετε, είναι δυσχερέστερο από το «ωφελέειν».

Τι θα έπρεπε να είχε γίνει στο ΠΑΣΟΚ για να είχατε αναθεωρήσει την απόφασή σας;

Πολλά θα έπρεπε να είχαν αλλάξει στο ΠΑΣΟΚ. Πράγμα που δεν μπορεί πια να γίνει προεκλογικά. Το ΠΑΣΟΚ πρέπει να αλλάξει εκ βάθρων. Πρέπει να διαλυθεί ολόκληρος ο κομματικός μηχανισμός για να γίνει από την αρχή ένα σύγχρονο Δημοκρατικό Σοσιαλιστικό Κόμμα. Όπου θα ισχύει για όλους ο κανόνας ότι η δημοκρατία και ο σοσιαλισμός δεν είναι υπόθεση διακηρύξεων αλλά τρόπος ζωής και καθημερινής συμπεριφοράς. Αλλά, όπως έχει παρατηρηθεί, « συχνά είναι πιο εύκολο να αγωνίζεται κανείς για ορισμένες ιδέες, παρά να ζει με αυτές». Αυτό στο επίπεδο του ήθους και του ύφους.

Αλλά και σε ότι αφορά το περιεχόμενο της πολιτικής, είναι αναγκαίο, **παρά τις όποιες επιτυχίες είχαμε, να αναστραφεί μια τάση συντηρητισμού, που οφείλεται εν πολλοίς στην άκριτη εισαγωγή μέτρων και πολιτικών που υιοθετούνται διεθνώς ή και σε ευρωπαϊκό επίπεδο.** Ιδίως στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πρέπει πάση θυσία να αντισταθούμε στον πειρασμό συρρίκνωσης της προστασίας τους στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, εγκληματικότητας ή όποιου άλλου προσχήματος προβάλλεται κάθε φορά.

Επιπλέον πρέπει να διαφυλαχθεί ως κόρη οφθαλμού το κοινωνικό κράτος και το επίπεδο κοινωνικής ασφάλειας, που αποτελεί και το διακριτικό στοιχείο της ευρωπαϊκής ταυτότητας. **Δηλαδή, δεν είναι δυνατόν, επειδή είμαστε εκσυγχρονιστές, να προσαρμοζόμαστε αυτομάτως σε κάθε συνταγή της μόδας που προτείνει ο όποιος τεχνοκράτης ή οικονομολόγος, με τις όποιες συνέπειες στους θεσμούς κοινωνικής προστασίας.** Ορισμένες λέξεις, όπως ο δημοκρατικός σοσιαλισμός, πρέπει να ξαναβρούν το νόημά τους. Η κριτική που ασκώ σε ότι αφορά τον τρόπο λειτουργίας της πολιτικής ζωής αφορά βεβαίως και το κόμμα μου. Παραμένω όμως πάντα στο ΠΑΣΟΚ και σκοπός μου είναι να ωφελήσω και όχι να βλάψω την παράταξη, στους κόλπους της οποίας ανδρώθηκα και υπηρέτησα πάντοτε μέχρι σήμερα.